

Книга відомого вченого, економіста, громадського діяча, проф. Олександра Савченка присвячена вирішенню найскладніших соціально-економічних проблем України та українців. По-новому трактуючи ключові моменти історії України, автор доходить висновку, що тисячолітня еволюція українського суспільства створила не лише українських героїв, а й їхніх антиподів, антиукраїнців, до яких О. Савченко відносить «малоросів», «хахлів», прихильників Московсько-православної цивілізації, а також корупційну українську еліту. Автор надає конкретні рекомендації українцям, як зробити Україну успішною, а себе — можливими. Книга стане у пригоді мислячим громадянам, і не лише їм: адже зараз Україна займає центральне місце в поки що гібридній війні цивілізацій. Успіх України має заспокоїти Росію — вкрай агресивну державу, — причому для її ж користі. Поразка України може відродити Імперію Зла, проти якої діяльність ІДІЛ здаватиметься дитячою забавкою.

Олександр Савченко

АНТИУКРАЇНЕЦЬ, або Воля до боротьби, поразки чи зради

Текст © Олександр Савченко, 2019, нова, доповнена редакція

Дизайн: Галя Букша

Ілюстративний матеріал надано автором

Усі права застережено.

Ексклюзивне право на видання цієї книги

належить «Видавництву «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА».

Видавництво може не поділяти окремих поглядів автора.

Видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА»:

Свідоцтво: серія ДК, № 759 від 2.01.2002

Адреса видавництва: 01004, Київ, вул. Басейна, 1/2

Поліграфія: ПП «Іюнісофт». Зам. № 16/10

ISBN 978-617-585-183-8

www.ababahalamaha.com.ua

Олександр Савченко

АНТИУКРАЇНЕЦЬ,

або Воля до боротьби,
поразки чи зради

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА

ПЕРЕДМОВА

Я закінчив працю над другою редакцією цієї книжки під час виборчих перегонів президента України. Зараз, коли я пишу цей текст, вже стало відомо, що на президентських перегоних переміг Володимир Зеленський — нове обличчя української влади. Чи зможе він разом з його більшістю у Верховній Раді зламати стару систему державної влади, яка сформувалась за 28 років існування сучасної України, і створити нову? Якщо не він, то хто? Скажу одразу: це може бути саме той, хто прочитає, зрозуміє і реалізує основні ідеї книги, яку Ви зараз тримаєте в руках. Отже, це можете бути саме Ви, чи команда, до якої Ви належите.

Нова редакція книги «Антиукраїнець» дає відповідь на питання, як будувати нову Україну. А от яку антиукраїнську державну систему треба зламати — я поясню зараз. Хто насправді керує Україною? Відповідь ніби й очевидна: Верховна Рада (законодавчий орган), Президент і Кабінет Міністрів (виконавчі органи), судова система України.

Я заявляю, що де-юре так і є, але де-факто (насправді) структура суб'єктів державного управління зовсім інша. Отже, реально країною зараз (і вже 25 років) керують:

- Олігархат на чолі з олігархом-фаворитом. Олігарх-фаворит має право годувати президента України в першу чергу. Зі зміною влади змінюється й олігарх-фаворит.
- Корупціонери (державне корупційне угруповання). До цієї групи можуть входити представники усіх гілок

державної влади: від президента та прем'єра до народного депутата, прокурора чи судді.

- Росія, Кремль. До 2014 р. Москва по суті монополює здійснювала зовнішнє управління Україною.
- Захід. М'яка сила. Вплив Заходу через кредити, гранти, поради (США, ЄС, МВФ) зростає, але значно поступається іншим трьом силам.
- Українська еліта, пасіонарії (найслабша ланка влади) також впливає і збільшує свій вплив на життя українців, але епізодично, час від часу, переважно на майданах. Я стверджую, що кожний з цих реальних п'яти суб'єктів влади має своїх депутатів, своїх міністрів, своїх мерів, прокурорів, суддів. Але Захід та український народ завжди були в меншості та опозиції до тіньової влади.

Тому я з сумом констатую, що Україна фактично вже 28 років є заручником лише трьох сил: олігархату, корупціонерів та Кремля. Вони, ці сили, і є тіньовою, але реальною системою управління України. Вони разом приймають усі стратегічні рішення стосовно України, вони співпрацюють між собою, вони разом наживаються на Україні й українцях. Вони всі «в долі». Я навіть розрахував її розмір: приблизно 13% нашого ВВП. Якщо врахувати частку ВВП України, яка у 2019 р. піде на погашення та обслуговування державних боргів, а це 10,5%, то стає зрозумілим, чому Україна — найбідніша країна Європи.

Отже, ми з'ясували, що в Україні є держава (органи державного управління) де-юре, згідно з Конституцією, і є реальна, тіньова держава. Де-факто тіньова система управління державою використовує Конституцію і закони України як ширму для своїх антиукраїнських, корупційних оборудок в інтересах олігархів, корупціонерів та Кремля. Таємниця влади в Україні розкрита. Час діяти...

«Українці, багатійте! Бо ви того варті!

І хай Бог благословить Україну!»

Олександр Савченко

ВСТУП

У багатьох країнах світу, — а в останні роки і в Україні, — формується думка, що Україна — це якась проклята земля, місце, де її корінному народу живеться дуже погано, де завжди негаразди, війни, боротьба, революції, поразки та бідність. Де меншовартість — це не виняток, а правило; де професійно й успішно за владу борються лише злочинці, демагоги та зрадники — і хтось із них перемагає. Звичайно, у мислячих людей виникає питання: чому так? У пересічних українців питання трохи інше: що робити та як жити краще? Левова частина зусиль цієї праці сконцентрована на першому питанні. На друге питання відповідь стає набагато легшою після змістовної відповіді на перше питання.

Аналіз, синтез, оцінки в цій книжці здійснюються під кутом зору об'єктивного спостерігача науковця, дослідника, який ставиться до України нейтрально-

об'єктивно, без сентиментів, це не її прихильник чи ворог — це об'єктивна особа. Але мої висновки і поради активним українцям і владі мають бути прийняті на віру переважно більшістю українців, для яких це має стати Біблією розбудови України.

Чому в назві праці з'явилось образливе для більшості слово «антиукраїнець»? Тому, що саме антиукраїнці в останні століття в більшості епізодів історії України визначали її трагічну ходу: причому йдеться не лише про українську еліту, а й про звичайних українців. Ба більше: антиукраїнець (малорос, хохол, маленький українець, тобто людина, яка готова і звикла до меншовартості, корупції, поразок чи зрад та до глузування з себе) живе майже в кожному другому з нас. Саме антиукраїнці, навіть в останні 25 років, суттєво впливають на формування влади, де багато антиукраїнців у квадраті. Я прогножую, що люди, які щиро вболівають за Україну, зокрема навіть українські націоналісти, спочатку вважатимуть автора українофобом. Хай так! Але пам'ятайте: від любові до ненависті один крок — і навпаки...

Другий методологічний прийом цієї праці полягає у застосуванні теорії нечітких множин до аналізу соціальних та історичних явищ, що дає можливість поєднувати різні точки зору навіть на контроверсійні історичні факти, що потребує від читача певного інтелектуального напруження. Для глибокого розуміння базових ідей теорії нечітких множин, звичайно, потрібно вивчати спеціальну літературу.

Для читача моєї праці буде достатньо зрозуміти, що кордони між соціально-економічними явищами розмиті, але ще більше розмиті наші уявлення про них. Вони не дискретні, вони проникають одне в одне, утворюючи свого роду континуум. От дайте відповідь на таке запитання: які якості чи риси характеру перетворюють українця на антиукраїнця? Або на інше запитання: чи можемо точно визначити, в якому разі Україна стає територією чи квазідержавою?

Надзавдання цієї книги — показати логіку та причини перманентних криз та майже катастрофічної динаміки України — і як території, і як держави, та чесно, об'єктивно оцінити можливість корекції цієї динаміки, щоб вивести Україну на орбіту спочатку нормальних, а з часом — й успішних держав.

На думку автора, протягом багатьох століть Україна змінювала свій статус-кво: була то територією, то державою, то — дуже часто — квазідержавою. І саме зараз вкотре вона може деградувати (точніше, вже деградує) до рівня квазідержави, а згодом — і території. Саме можливість реалізації такого сценарію і спонукала мене написати та видати цю книгу зараз, хоча її основні ідеї з'явилися майже 25 років тому під час мого перебування у Гарвардському університеті, де я розробляв економічні програми для нової незалежної України, яка ще перебувала у складі СРСР.

Тоді я вирішив, що економіка важливіша, а глибока критика українців може зачекати. Ба більше,

українська нація після здобуття незалежності зможе сама швидко позбутись іманентних їй хиб. З часом перший Майдан (Помаранчева революція), здавалося б, підтвердив правоту мого висновку. Тоді я радів і за Україну, і тому, що не надрукував «Анти-українця». Але далі все пішло за знайомим сценарієм: зрада! Другий Майдан (Революція гідності) — і навіть подвиг Небесної Сотні — не зміг зламати генетичний код наступних українських еліт, які і визначають особливий український шлях: знову масова корупція та зрада. Навіть вбивць героїв Майдану не покарано!

Тому я впевнений, що прийшов час українцям пізнати свою природу, її сильні та слабкі складники. А далі вирішити — виправити свої іманентні корінні вади чи піти геть з історії в обійми більш успішних держав.

У цій праці багато уваги приділяється історії України. Я відношу себе до категорії «історичних людей» за класифікацією Ф. Ніцше, щодо яких він дійшов висновку: «будь-яке звернення до минулого викликає в них прагнення до майбутнього, розпалює в них рішучість продовжувати життєву боротьбу, запалює в них надію на те, що потрібне ще прийде, що щастя ховається за тією горою, до якої вони прямують. Ці історичні люди вірять в те, що сенс існування буде все більше розкриватися протягом процесу існування, вони озираються назад лише для того, щоб за допомогою вивчення попередніх стадій історичного процесу зрозуміти

його теперішнє і навчитись енергійніше бажати майбутнього».

Багато і дослідників, і політичних діячів виводять сьогоденній стан (базові характеристики) сучасної України з глибин історії. Причому домінує абсолютно хибна думка: чим глибше в історію занурюєшся, тим більше феноменів сучасності можеш пояснити. Мій постулат (аксіома) зовсім інший: чим віддаленіші історичні події, тим менший їхній вплив на сьогодення ($X=A/Y$, де X — інтенсивність впливу історичної події на сучасність, A — масштаб історичної події, Y — число років, які відділяють цю подію від сьогодення).

Тому в цій праці я приділятиму історичним подіям тим більше уваги, чим вони масштабніші і наближеніші до сьогодення.

За масштабом та впливом на сучасність умовне ранжування історичних подій можна визначити таким чином:

1. Створення (втрата) держави.
2. Зміна віри.
3. Громадянська війна.
4. Війна.
5. Революція.

6. Поява видатних технічних і технологічних новацій, наукових теорій чи культурних шедеврів світового рівня.

7. Радикальна зміна режиму: зміна влади (геній чи злочинець, здобув чи втратив владу).

Ще важливішим за самі історичні події є їх правильне трактування. Правильне трактування історичних подій показує інтелектуальній еліті чи лідеру нації, як зростати, перемагати, посилюватись. Будь-яке інше трактування подій буде хибним, ненауковим, опортуністичним, яке підштовхує націю, країну, народ до прірви. Переможець пише історію для нових перемог. Звичайно, інтерпретація історичних подій не має занадто відхилятися від історичних фактів, інакше не буде досягнуто їх тотальної підтримки суспільством та визнання міжнародною спільнотою, — а це конче потрібно для створення сильної нації.

Без нової історичної матриці амбіції України й українців будуть завжди меншими, ніж їхні можливості! Прийшов час амбітних українців та їхніх лідерів. Саме вони здатні перемогти антиукраїнців і дати Україні шанс стати успішною країною і навіть регіональним лідером.

1. УКРАЇНА: ВІД РУСИ ДО СРСР

Отже, як потрібно трактувати історію України. Історія українського народу почалась з київського люду (переважно слов'ян), який сформувався у IX ст. на території навколо Києва, а також норманів (вікінгів), які походили зі Скандинавії. Спочатку нормани під час своїх морських походів (з варягів у греки) грабували киян, потім торгували з ними, а з часом вони почали брати з собою дружин та дітей і засновувати на території України постійні поселення. Так зароджувався український народ. До речі, нормани таку ж тактику навали на бажані для них території застосовували й у Франції (там вони заснували Нормандію), Ірландії (саме вони заснували місто Дублін), а також в Англії, Шотландії та Італії. Отже, український народ має два джерела свого походження: